

Lucas 19:29-44

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

De laatste dagen doe ik alleen maar belpastoraat, app pastoraat en mail pastoraat.

Laatst belde ik iemand die zei: 'ik lig in bed'.

Bent u ook ziek? Vroeg ik?

Nee, maar wat is het doel van opstaan, want ik zie toch niemand en kan niet de deur uit

Het virus heeft de wereld grondig veranderd.

Iemand anders appte mij: het is net of ik een foute film zit.

Het was iemand die van nabij meemaakt hoe het coronavirus je wereld verandert.

En even later: waar was ik mee bezig voordat het virus kwam: met helemaal niks wat nu belangrijk is!

Ik vond het treffend en onthullend.

Dat een microscopisch klein virus alles in je leven verandert.

Ook je kijk op alles: waar was ik mee bezig, wat deed alles ertoe?

Want het ging allemaal maar door onze handel en wandel, maar was het goed?

Ons leven heeft een abrupte stilstand gekregen.

Die ervaring had ik ook bij het lezen van het bekende verhaal van de intocht

We lezen over vreugde bij de leerlingen: ze prijzen God vol vreugde en met luide stem.

Het kan niet op: Hij is hun koning, Hij heerst, Hij lijkt je comfortabele leven te bevestigen. Prachtig, wat een toekomst!

En dan word je in dat verhaal met Jezus even helemaal stil gezet.

'Toen hij Jeruzalem voor zich zag liggen begon hij te huilen over het lot van de stad'

Alsof je met Jezus midden in de corona afdeling van de wereld terecht komt.

Begrijp me goed: er is meer dan corona, er zijn nog ander ziektes en problemen die helemaal naar de achtergrond lijken te raken.

Maar corona is symptomatisch.

Alsof we daardoor weer de vraag bepaald worden die Jezus door zijn tranen heen stelt: zien wij de zuchtende schepping?

En zien we dat God zich daarover heeft ontfermd?

De intocht van Jezus op dat veulen is de spiegel van een verhaal uit het OT.

Eens moest David vluchten voor zijn zoon Absalom: Hij maakte toen een uittocht uit Jeruzalem, besteeg de Olijfberg met een ezelsveulen en ook hij hilde

Hier is Jezus, de zoon van David afdalend van de Olijfberg op een veulen en ook Hij huilt...

Hij hilde over het lot Jeruzalem, over de mensen van Jeruzalem, over de mensen van alle tijden.

De Engelsen zeggen: he cried his heart out - Hij hilde zijn hart eruit.

U kent misschien wel dat beeld van Zadkine in Rotterdam.

Die man met een uitgerukt hart, die het uitschreeuwt en daarbij de handen ten hemel heft om de puinhopen die er zijn in de gebombardeerde stad.

Zo huilt Jezus om Jeruzalem.

Heel bijzonder dat huilen

Zo wordt er gehuild op de ic's, in quarantaine, in eenzame kamers, op begraafplaatsen, in vluchtelingenkampen waar je geen luxe hebt tot handen wassen en afstand bewaren.

Jezus huilt en lijdt vanwege ons lot.

Wij hebben een Heer die huilt

Vanaf het begin van de christelijke kerk waren er mensen die zeiden: dat past niet bij een messias: lijden en huilen

Wat het christendom verkondigt: het kruis, het is iets wat eigenlijk nooit had moeten gebeuren, want het is een afgang.

En zo zijn er ook verhalen in omloop gekomen die vertellen dat niet Jezus aan het kruis hing, maar Judas, of Simon van Cyrene, want Jezus moet de held blijven: sterk, stevig, stoer.

Toch vertellen de evangeliën juist dat Jezus heel bewust zijn lijdensweg ging.

Met nadruk wordt over zijn tranen verteld.

Ik vind dat troostend.

Ik zie tranen bij Jezus en Hij verbindt zich met alle tranen van mensen van alle tijden Jezus is onze Coronawereld binnengetreken, Hij hield daar intocht, niet op een paard zoals veel keizers hebben gedaan en 40 jaar later Vespasianus zal doen, maar op een ezel.

Toen de engelse generaal Allenby in 1917 voor de poorten van Jeruzalem verscheen stapte hij van zijn paard af en ging de stad lopend binnen.

Hij kon het niet over zijn hart verkregen om op hetzelfde niveau de stad binnen te trekken als zijn meester.

Zij meester die nederig de stad binnentrok om daar alles weg te dragen.

'onze lasten zal hij dragen, onze onmacht totterdood' zingt een lied.

Er is een Joods verhaal waar iemand vraagt aan de profeet Elia wanneer de Messias komt.

En dan antwoordt Elia: vraag het hemzelf. Maar waar kan ik hem vinden? Vraagt de man.

Je kunt hem vinden buiten de poorten van Rome onder de lepralijders, zegt Elia, de toenmalige corona afdeling.

De man gaat er naar toe en vraagt aan Hem: wanneer komt u? Vandaag zegt hij.

Vandaag? Ja, vandaag als je mijn stem hoort en aan Mij gehoor geeft

Dus als doet wat ik zeg, als je er bent voor de slachtoffers op welke wijze dan ook en als je bereid bent je handel en wandel zo te veranderen dat de schepping ervan opleeft.

Dan kom ik naar je toe.

Gods is in Jezus naar ons toe gekomen.

Het is een weg van diepe bewogenheid: van offerbereide liefde.

Het is ook om die reden dat Jezus Zelf de regisseur was van deze intocht: de leerlingen moesten een veulen nemen dat nog nooit door iemand bereden was.

Die ezel moest dus even gaaf zijn als de offerdieren in de tempel.

En zo rijdt Jezus op Palmzondag, -de dag waarop de lammetjes werden uitgekozen voor de slacht in de tempel- de stad binnen: huilend om het lot van de stad, om mensen, om ons.

Zien we dat? Zien wij de tranen van Hem die meelijdt met ons?

Er is een ander Joods verhaal over een Rabbi die voor een gruwelijk dilemma stond.

Hij moest of een vluchteling uitleveren aan soldaten, en als hij het niet zou doen zou het hele dorp worden plat gebrand.

De rabbi heeft het niet meer

Hij besluit na een nacht lezen en bidden en onder druk van de dorpsbewoners de man uit te leveren.

Het dorp blij, maar de rabbi verdrietig

Dan verschijnt aan hem een engel die zegt: 'Maar wist je dan niet dat die man de Messias was?'

Toen zei de Rabbi: 'Maar hoe kon ik dat weten?'

De engel zei: 'heb je hem niet zien huilen.' Heb je zijn tranen niet gezien.

De Messias is te herkennen aan zijn droefheid, bewogenheid om ons.

Bij Julius Caesar was het: ik kwam, zag en overwon.

Bij Jezus is het : ik kwam, ik zag en ik huilde

Op de Olijfberg in Jeruzalem staat een kapel met de naam: Dominus Flevit, de Heer huilde.

Die kapel -gebouwd door Antonio Barluzzi- heeft de vorm van een traan.

Op de hoeken van het dak zie je 4 tranenkruikjes.

Als je binnen bent heb je uitzicht over de stad Jeruzalem met zijn synagogen, kerken en moskeeën.

Je ziet voor je de stad Jeruzalem: een stad vol conflicten, vol haat en opstand, beeld van onze hele wereld.

Maar je kijkt over de stad via een kruis in het raam, via het teken van de offerbereide liefde. Liefde die alle haat, alle kwaad en alle zonde overwint en zegt: je bent Gods beminde.

In het altaar van de kapel is een mozaïek dat herinnert aan een ander Bijbelwoord:

Jeruzalem, ik heb je kinderen willen bijeenbrengen zoals een hen haar kuikens.

Het is de liefde die God drijft, de liefde die Christus liet zien

Het is uit die liefde dat wij mogen leven. Die liefde zal ons dragen.

We gaan op weg naar Pasen achter de man met de doornen corona (kroon)

Een Goede Week gewenst

Amen